04/03/2021

Η συμβίωση με δύσκολους ανθρώπους

/ Γνώμες

- Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Είναι απογοητευτικό να συναντούμε ανθρώπους ή, το χειρότερο, να ζούμε μαζί τους, που μας προκαλούν ένταση, μας μειώνουν ή μας αναστατώνουν. Όλ' αυτά είναι σημάδια της απουσίας της κοινωνίας των προσώπων, της ενότητας και της αγάπης.

Προσπαθούμε να τους αποφύγουμε, γιατί κανείς δεν αναπαύεται σε τέτοια ατμόσφαιρα. Όλοι μας θέλουμε να έχουμε χαρά, καρδιακή ειρήνη, ζωντάνια και όχι μιζέρια. Η αποφυγή όμως τέτοιων ανθρώπων δεν είναι πάντα εφικτή, γιατί ενδέχεται να ζούμε ή να εργαζόμαστε μαζί. Τι θα γίνει τότε; Να συνεχίσουμε να έχουμε τ' αρνητικά συναισθήματα, που, αναπόφευκτα, θα μας οδηγήσουν σε λύπη, θλίψη και κατάθλιψη, με αποτέλεσμα την ασθένεια;

Η συμβουλή «μην το λαμβάνεις υπόψιν, περιφρόνησέ το», φαίνεται πως δεν μπορεί να εφαρμοστεί, αφού το πρόβλημα είναι εδώ, το αντιμετωπίζουμε, δεν μπορούμε να το παρακάμψουμε ούτε να το αγνοήσουμε.

Αν δεχτούμε την αλήθεια πως ό,τι μας συμβαίνει στη ζωή, θετικό ή αρνητικό, έχει τον λόγο του και απεργάζεται, αν θέλουμε, την ολοκλήρωσή μας ως πρόσωπα –

αυτό, δηλαδή, που λέμε στη θεολογική γλώσσα «σωτηρία» – τότε θα δούμε διαφορετικά και ήρεμα την όποια παρουσία ανθρώπου, όπως και την όποια δυσκολία μας έλθει.

Κι ακόμα, αν κατανοήσουμε πως ο εαυτός μας έχει πολλά εξογκώματα, ποικίλα πνευματικά νοσήματα που, συνήθως, κρύβονται, τότε θα ανακαλύψουμε πως οι δύσκολοι «πλησίον» μας γίνονται ο καθρέφτης μας, που δείχνουν πως, τελικά, δεν είμαστε αυτοί που μας θεωρούν οι άλλοι ούτε όπως εμείς θεωρούμε τον εαυτό μας γεμάτο αρετές και χαρίσματα. Θα ανακαλύψουμε πως απουσιάζει ή είναι λίγη η υπομονή, η ανεκτικότητα, η αγάπη και η συγχωρητικότητα, που μας κάμνουν όμοιους με τον Θεό που μας υπομένει, μας ανέχεται, μας αγαπά και μας συγχωρεί.

Η ανακάλυψη αυτή μπορεί να μας οδηγήσει σε νέα θεώρηση του εαυτού μας, που «στενάζει και οδυνάται» κάτω από μια ψεύτικη χριστιανική ζωή, μια επιφανειακή πνευματικότητα και μια ανούσια κοινωνικότητα.

Κατανοώντας, βέβαια, τη δυσκολία να γίνουμε διαφορετικοί, «να ζούμε με ταπείνωση, πραότητα και υπομονή• ‘ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη’», (Εφ. 4,2) κατά τον Απόστολο Παύλο, μπορεί ν’ αρχίσουμε να προσευχόμαστε καρδιακά, ουσιαστικά, ως να βυθιζόμαστε και να φωνάζουμε «βοήθεια».

Στη συνειδητοποίηση ποιοι πραγματικά είμαστε, και στην προσευχή που ζητά από τον μόνο Δυνάμενο να μας βοηθήσει, συντρίβεται η έπαρση της καρδίας, ταπεινώνεται κι έρχεται η Χάρις του Θεού που μεταποιεί την αδυναμία σε δύναμη, τα μη όντα σε όντα, την ένταση σε γαλήνη μεγάλη.

Αλήθεια, δεν αλλάζει κανένας άνθρωπος, επειδή εμείς το θέλουμε. Αλλάζουμε εμείς, αν το θέλουμε. Τότε θα ειρηνεύσει η μέσα και γύρω μας ατμόσφαιρα, γιατί το Πνεύμα το άγιο θα μας χαρίσει ως δώρα την ενότητα, τη χαρά και την ειρήνη. Αυτά που όλοι θέλουμε αλλά γίνονται πραγματικότητα σ’ αυτούς που μεταβαίνουν από την επιθυμία, τη θέληση και τη συνειδητοποίηση, στα έργα, στην προσπάθεια, στο να κάνουν ό,τι μπορούν, ώστε να κάνει ο Θεός ό,τι δεν μπορούν.